

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **M. K.,**
nar., st. přísl. Republika Uzbekistán,
bytem

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2024, č. j. OAM-741/ZA-ZA11-ZA21-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

2. Žalobce namítá, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, čímž porušil § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 s. ř. správního řádu a § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Dle žaloby je rozhodnutí nedostatečně odůvodněno. O mezinárodní ochranu požádal dne 2. 6. 2024. Do České republiky přišel z důvodů stupňujících se výhrůžek proti jeho osobě ze strany věřitelů, jimž dluží 20 000 dolarů, uzbecká policie mu není schopna v případě ohrožení jeho života či zdraví poskytnout ochranu. Běžným jevem v zemi původu je korupce policie a policejního násilí. Bezpečnostní situace v zemi původu byla základním důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Žalobce netvrdil, že by měl s těmito orgány domovské země jakýkoliv problém, pouze zmínil, že pokud dluh nesplatí, obrátí se jeho věřitelé na policii.
4. Z obsahu správního spisu vyplynuly následující podstatné skutečnosti pro rozhodnutí ve věci samé:
5. Žalobce v žádosti o azyl uvedl, že jeho náboženské přesvědčení je islám, o politiku se nezajímá. Je svobodný a bezdětný. Jeho zdravotní stav je bez omezení. Uzbekistán opustil dne 15. 8. 2024. Měl chorvatské vízum s platností do 27. 9. 2023, které se snažil prodloužit přes zprostředkovatele, který jej ale podvedl. Poté žádal přes jiného zprostředkovatele o litevské vízum, ale ani to nezískal. K důvodům podání žádosti uvedl, má hodně dluhů, jmenovitě 20 000 dolarů z podnikání. Chtěl odjet do Evropy a vydělat na splacení dluhu zde, v Uzbekistánu jsou nízké platy, z nichž by to nebylo možné. Dále zmínil, že prodal dům, aby měl peníze na letenky a víza (české, chorvatské, litevské). Dluh z podnikání musí splatit do srpna roku 2025, jinak jej věřitel nahlásí na v Uzbekistánu na policii, proto musí pracovat v ČR.
6. Při pohovoru dne 5. 6. 2024 sdělil, že si půjčil 15 000 dolarů na podnikání. K dotazu, proč o mezinárodní ochranu žádá až nyní, když do ČR přicestoval v srpnu 2023, uvedl, že mu to poradil pan X. Má v plánu se do Uzbekistánu vrátit a požádat si o povolení znovu běžnou cestou, ale nejdříve tu chce pracovat a splatit dluhy. Jinak uvedl při pohovoru stejné údaje jako v případě poskytnutí údajů k žádosti.
7. Součástí spisu je též protokol o seznámení se s podklady k rozhodnutí ze dne 2. 7. 2024. Z něj se podává, že se k nim žalobce vyjádřit nechtěl, ani nenavrhl jejich doplnění. Pouze obecně zopakoval, že má v Uzbekistánu dluh a musí jej splatit. Dále je ve spise založena Informace MZV ČR, č. j. 131903-6/2024-MZV/LPTP, ze dne 10. ledna 2024, Uzbekistán – situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti – návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí. Konečně je součástí spisu též Informace OAMP, Uzbekistán, Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 13. března 2024.
8. Dle odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalobce uvedl pouze ekonomické důvody, neuvedl, že by mu hrozilo pronásledování podle § 12 zákona o azylu nebo vážná újma podle § 14a téhož zákona.
9. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 s. ř. s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
10. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
11. Podle § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má*

odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

12. Podle § 14 zákona o azylu, *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen „humanitární azyl“) z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.*
13. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
14. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*
15. Podle § 16 odst. 1 zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neurvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň a) uvádí pouze ekonomické důvody.*
16. Podle § 71 odst. 1 s. ř. s. *žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat a) označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, b) označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, c) označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, d) žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, e) jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést, f) návrh výroku rozsudku.*
17. Soud má za to, že podaná žaloba je na samé hranici projednatelnosti, neboť obsahuje pouze obecné námitky porušení v žalobě uvedených ustanovení, aniž by žalobce v souladu s § 71 odst. 1 s. ř. s. uvedl konkrétní okolnosti, ze kterých dovozuje dané porušení zákona.
18. Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací tak, aby bylo zřejmé, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2020, č. j. 2 Afs 255/2020-17, resp. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Dle právní věty rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58: „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých "obvyklých" nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či*

závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“

19. S ohledem na uvedené je tedy potřebné, aby líčení skutkových okolností v žalobě bylo vždy provedeno s uvedením individuálních skutečností daného případu tak, aby bylo možné případ daného účastníka odlišit od jiných věcí. Žaloba žalobce však těchto náležitostí v části obecných námitek porušení zákona nedostála, neboť obsahuje pouze obecná tvrzení o tom, v čem žalobce spatřuje pochybení žalovaného. Není pak úkolem soudu, aby žalobní tvrzení žalobce domýšlel, nýbrž je naopak na žalobci, aby soudu přeložil své námitky dostatečně konkrétně, aby bylo zřejmé, v čem přesně spatřuje pochybení žalovaného a čeho se žalobou domáhá. Jde pouze o zcela obecně vznesené námitky, o kterých lze říci, že by bylo možné znění žaloby bez dalšího převzít a aplikovat jej na další cizince, kdy dle soudu nelze vyloučit, že takto tomu zřejmě i ve skutečnosti je, neboť soudu je z jeho činnosti známo, že například žaloba ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 16 Az 11/2024, sp. zn. 16 Az 16/2024, se rovněž týká státních občanů Uzbekistánu a obsahují do vysoké míry shodné znění. Tím soud nevylučuje možnost, aby žaloby v různých věcech obsahovaly tytéž argumenty a shodná tvrzení, avšak dané musí být vždy činěno dostatečně individualizovaně, a nikoli tak, že je vytvořen či odjinud přebrán obecný text, který umožňuje použití pro jakéhokoli cizince, aniž by byl dále jakkoli upřesněn. Dané nemusí rovněž znamenat, že by žaloba musela být podávána v nějaké minimální délce apod., jde však o to, že se musí jednat o individualizovaný obsah, nikoli pouze o neurčité formulace, které jsou přebírány do dalších věcí. Dle soudu nelze žalobu podat ve verzi natolik univerzální, že je zcela bez vztahu ke skutkovým okolnostem dané konkrétní věci, nyní věci žalobce, neboť podstatnou náležitostí obsahu žaloby je, jak bylo uvedeno, dostatečná individualizace textu. Opačný přístup by znamenal rezignaci na konkrétní skutkové okolnosti daného případu a možnost opakovaného přebírání stále téhož konceptu žaloby, tedy rezignaci na konkretizaci žalobního obsahu.
20. Žaloba obsahuje pouze žalobní body o tom, že mu policejní orgány v zemi původu nejsou schopny poskytnout ochranu proti věřitelům, že dochází k policejnímu násilí a korupci, kdy je bezpečnostní situace základním důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu. Takové tvrzení se však míjí s obsahem správního spisu, neboť žalobce uvedl pouze ekonomické jako jediný důvod jeho žádosti.
21. Soud má za to, že žaloba je zjevným zneužitím azylového práva, čemuž odpovídá i nekontaktnost žalobce v soudním řízení. Účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu i žaloby bylo získat fikci pobytového oprávnění. Žalobce při pohovoru uvedl, že důvodem podání žádosti o azyl je jeho dluh v zemi původu, proto potřebuje v Evropě pracovat. Přestože do ČR přicestoval v srpnu 2023, požádal o mezinárodní ochranu až v červnu 2024, protože mu to poradil jeho krajan, přitom má v plánu se do Uzbekistánu vrátit a požádat si o povolení znovu běžnou cestou, ale nejdříve tu chce pracovat a splatit dluhy. Z daného plyne, že obavu z návratu do země původu nemá. Tudíž nejen že nepřipustně nově tvrdí

okolnosti, které mohl tvrdit již dříve v žalobou napadeném správním řízení, ale zejména je tvrdí v rozporu se svým předchozím tvrzením, proto soud žalobce považuje za nevěrohodného natolik, že mu jakákoliv tvrzená újma v zemi původu nehrozí.

22. Žalovaný zcela správně aplikoval § 16 odst. 1 a) zákona o azylu a své úvahy řádně odůvodnil, námitka nepřezkoumatelnosti není důvodná. V důsledku rozporu tvrzení žalobce ve správním a soudním řízení soud nepovažuje žalobce za věrohodného, jeho tvrzení ve správním řízení bylo autentické, tudíž byly dány podmínky pro aplikaci § 16 odst. 1 a) zákona o azylu, neboť ekonomické důvody nejsou považovány za azylově relevantní okolnosti.
23. Z důvodů shora uvedených soud žalobu zamítl pro nedůvodnost (§ 78 odst. 8 s. ř. s.).
24. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalovaný sice měl ve věci úspěch, avšak žádné náklady mu nevznikly.

Poučení:

Proti rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 25. 10. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
Soudce